

H HARLEQUIN®

King

Kira Sinclair

Mässumeelse lunastus

*Miljardärist pahapoiss on tagasi...
Ja tahab oma tegu lunastada.*

Originaali tiitel:
Kira Sinclair
The Rebel's Redemption
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Iiri Sirk
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2020 by Kira Bazzel
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D06397921
ISBN 978-9949-82-775-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armas lugeja.

Ei ole mingi saladus, et võtsin hiljuti kirjutamisest paariaastase pausi. Asjaoludel on komme lükata uppi parimad plaanid ja saatus naudib tihtilugu seda, et keegi ei saa ootamatusi vältida. Keegi ei mõista seda paremini kui kolm kangelast minu peagi ilmuvates „Bad Billionaires“ sarja raamatutes. Kõik kolm meest on näited sellest, et mitte miski, isegi tohutu pangakonto, ei saa takistada hirmsate asjade juhtumist. Nende lugude kallal töötamine viimase aasta jooksul on olnud mulle kingituseks. Armusin kõigisse – Stone’i, Finni ja Grayse. Neil kolmel mehel on oma minevik, aga õige naise kõrval võivad nad lõpuks leida ka tuleviku.

Anderson Stone on alati olnud natuke mässumeelne ja juba lapsepõlvest saadik Piper Blackburni alatine kaitsja. Ta ei kahetse ühtegi hetke neist kümnest aastast, mis ta naise kaitsmise nimel vanglas veetis. Piper aga ei saaks Stone’i peale vihasem ollagi. Mitte tema kaitsmise pärast, vaid naise väljatõukamise pärast oma elust siis, kui naine teda kõige rohkem vajab. Kui Stone lõpuks taas pere keskel on, ei kulu kaua, kui Piper talle vastu astub ja sädemed lendama hakkavad. Stone vajab lunastust, aga kõik, mida Piper vajab, on selgitus. Vastasseis Stone’iga annab talle aga palju rohkem, kui ta oli arvestanud.

Ma loodan, et naudite Stone’i ja Piperi lugu sama palju, kui mina nautisin selle kirjutamist. Mul oleks rõõm kuulda teie arvamusi aadressil www.Twitter.com/kirasinclair.

Parimate soovidega

Kira

Taban pühendada selle raamatu oma vanematele, Charles ja Pat Follinile. Rohkem kui korra on nad minu elus olnud kindlaks kaljuks ja vankumatuks toeks. Tänan teid! Ja ma armastan teid!

Üks

Kümme aastat oli pikk aeg. Ilmselt siiski mitte piisavalt pikk, et üldse midagi muuta.

Eriti ilmseks muutus see nüüd, kui ta seisis oma vanemate ballisaali kohal rõdukäsipuu taga, vaadates all sagivat inimsumma.

Nad kõik ootasid võimalust teda näha.

Ainuke aga, kelle nägemisest tema hoolis, oli naine, kellest ta pidi eemale hoidma.

Temani kandus naer allkorrusel, kus tantsisid uudishimutsejad, rüübates pikkadest kitsastest kristallpokaalidest kallist šampanjat. Tähistamas tema tagasijõudmist, otsekuu oleks ta olnud kümme aastat mõnel üksikul saarel, mitte vanglas.

Sära ja hülgus ei suutnud päriselt varjata nende näoilmete uudishimulikku kahjurõõmu. Nende verejanulist vajadust kuulujuttude järele.

Nagu astuks ta esile ja peaks kõne, milles paljastab kõik aastaid varjatud saladused lihtsalt sellepärast, et on nüüd viimaks vaba.

Mehe sees kerkis pilklik lõbusus. Teadagi. Kogu see õhtu oli farss, mille inetu lõpp vältimatult talle vastu kihutas. Kahjuks ei suuda mingisugused manöövrid takistada seda, mille tulekut ta ette teadis.

Anderson Stone, kadunud poeg, oli viimaks jälle kodus ning kõik, kes olid Charlestoni seltskonnas

olulised, olid end viimase peal üles löönud, et teda üksikasjalikult üle vaadata ja tema selja taga viisakalt sosistada.

Vanglas oli vähemalt lihtne vaenlasi tuvastada. Siin naeratasid kõik sulle näkku ja tampisid siis esimesel võimalusel su maine mutta.

„Kallis, mida sa üleval teed? Peaksid seal all olema. Su sõbrad soovivad innukalt sind kojujõudmise puhul tervitada.“

Stone pöördus ja silmitses ema, kes isegi kuuekümneandates eluaastates suurepärase välja nägi. Naise tumedad juuksed olid viimase kümne aasta jooksul hallimaks läinud ja silmade ümber olid tekkinud mõned uued kortsud, aga miski, isegi mitte oma käeraudades poja väljaviimine kohtusaalist, polnud võtnud sära ta erksinistest silmadest. Ega kustutanud häirimatut enesekindlust tema naeratuses.

Poja kõrvale astunud, tõstis ta põse suudluseks, millest keeldumine ei tulnud Stone'ile pähegi. Ta oli ema silmadesse piisavalt pettumust toonud. Ta teeks ükskõik mida, et vältida selle lisamist.

Samas ei teinud mees ühtegi sammu trepi suunas, mis ta all tiirutavate haide juurde viiks. Selle asemel pigistas ta higistava viskiklaasi tugevamini pihku ja kummardus üle käsipuu.

„Kullake,“ sosistas ema tema kõrval, käe tugev lohutav raskus poja seljal. Kes oleks võinud arvata, et kolmekümneaastaselt ja kogu senikogetud pagasiga võiks mees endiselt vajada ema rahustavat puudutust nagu halba und näinud poisike?

Mehe kurgust kerkis pilklik häälightsus. Kõigist inimestest just tema teadis suurepäraselt, et koletised ei ela ainult unenägudes. Ja ükski lohutav käsi ei suuda tegelikult minema peletada, isegi mitte ema oma.

„Ma tean, et sinu sees käib praegu võitlus.“

Emal polnud aimugi ja ta ei kavatsenud teda sellesse ka pühendada.

„Aga need inimesed on siin, et sind toetada.“

Jah, muidugi. Stone ei suutnud vastu panna ja laskis pilgu üle all voogava rahvasumma libiseda. Tal oli seda raske uskuda, kuid ta ei tahtnud ema roosilist maailma-vaadet oma skeptitsismiga purustada.

Ta oli süüdi mõistetud tapmises, nende „klanni“ liikme tapmises. Sellel polnud tähtsust, et too kaabakas oli surma väärt. Sest ainult üks inimene teadis tõde ja tema omalt poolt kavatses teha kõik, et see nii ka jääks.

Põrgut, ta oli saladuse hoidmiseks end süüdi tunnistanud ja oma aja ära istunud.

„Pool õhtut siin üleval seismine ei tee asja lihtsamaks.“

Jumal küll, selles oli emal õigus. Sügavalt sisse hingates jõi Stone viskiklaasi tühjaks, mekkides selle maitset keelele ja tunnetades makku jõudvat põletavat juga. Kvaliteetsest alkoholist oli ta kohe kindlasti puudust tundnud.

Tõuganud end käsipuust eemale, saatis ta ema suunas sunnitud naeratuse ja lootis, et ema ei märka tema silmakirjalikkust.

Stone oli poolel teel trepist alla, kui naise õrn hääle ta peatas. „Anderson.“

Ema oli ainuke inimene, kes teda üldse kunagi sünninime järgi oli kutsunud. See nimi ema laulval venitatud moel pani temas emotsioonid keema, kõige tuntavamalt kahetsuse. Stone seisatas ja pöördus tagasi ema vaatama.

„Ma olen su üle uhke, poeg.“

Mehel polnud aimugi, miks, aga ema oli teda kasvatanud ja ta ei kavatsenud emaga vaielda. Mitte praegu.

„Sul on küllalt aega välja mõelda, mida edasi teha. Ma tean, et isa pakkus sulle töökohta oma äris ja meil oleks mõlemal hea meel, kui sa selle vastu võtaksid. Aga kumbki meist ei eelda, et peaksid selle otsuse kohe langetama. Mõtle rahulikult. Naudi oma vabadust.“

Stone noogutas, kuid tal polnud südant emale öelda, et tal polnud mingit huvi asuda tööle Anderson Steelis*, mis oli nimetatud ema vanaisa järgi. Põlvkonnas, kus naisi nähti ärimaailmas harva juhtivatel ametikohtadel, olid tema vanemad ettevõtet koos juhtinud tegevjuhi ja asepresidendina juba ammu enne tema sündimist.

Tema vanemad olid kohtunud koosolekuruumis, kui Stone'i vanaisa oli Nick Stone'i ärikonsultandina tööle võtnud, ning kohe temaga vastasseisu sattunud. Naise värskest omandatud haridus ühes Ivy League'i ülikoolidest ei lasknud tal sissetungija arvamustesse hästi suhtuda. Vähemalt nii oli talle räägitud.

Sädemeid lendas, aga mingil hetkel koosolekuruumis kompromissi saavutanud, lõpetasid nad magamistoas ja muu oli ajalugu.

* Anderson Steel – Andersoni Terasetööstus (tõlkija märkus)

Stone oli alati imetlenud vanemate võimet terved päevad koos töötada ja endiselt teineteisesse armunud olla. Ehkki varateismelisena oli tal periood, mil ta arvas, et vanemate kiindumusavaldused oli pagana piinlikud.

Anderson Steel oli tema vanemate elu, aga tema ise ei tundnud sellega mingit sidet. Ta polnud kunagi soovunud ettevõttes töötada, ehkki kümme aastat tagasi ei olnud ta tegelikult ette kujutanud, et võiks valida muu tegevusala. Praegu... kümneaastase vabadusekaotuse juures oli midagi, mis pani sind järele mõtlema iga väikese otsuse üle oma elus.

Enam ei tahtnud ta kaasa minna sellega, mida temalt oodati, eriti kuna ta teadis, et Anderson Steel ei olnud koht, kus ta olla tahtis. Probleem oli selles, et polnud ka teist teed. Veel.

Aga selle silla ületab ta hiljem.

Üks asi korraga.

Stone'i jalad polnud veel ballisaali põrandat puudutada jõudnud, kui maitsekas muusika järsult peatus. Kõik silmapaarid ruumis pöördusid ja uurisid teda pealaest jalatallani.

Stone'il polnud aimu, mida nad nägid või mõtlesid. Ja tõt-tõelda ta ka ei hoolinud sellest.

Ei, see polnud päris tõsi. Ühest inimesest siin ta hoolis, isegi kui poleks pidanud.

Ta oli naist tajunud samal hetkel, kui too saali astus. Ometi andis ta oma parima, et naise kohalolu eirata, täpselt samamoodi nagu ta kavatses eirata pilke ja sotsiaid.

Piper Blackburn seisis varjus. Ta süda peksles rinnus ja hoolimata klaasitäiest Merlot'st, mille ta äsja oli kummutanud, tundus kurk kuiv ja kare.

Ta ei suutnud silmi mehelt pöörata ega käte värisemist peatada. Piper poetas tühja klaasi kiiresti lähedalolevale lauale, enne kui see tema mitteusaldusväärsete sõrmede vahelt oleks pudenenud.

Viimane asi, mida ta vajab, oli stseen, mis mehe tähelepanu temale tõmbaks. Või õigemini ei soovinud ta mehe tähelepanu veel. Enne mehega kohtumist pidi ta end kokku võtma.

Enne kui ta vallandab kümne aasta jooksul kogunenud frustratsiooni, valu ja süütunde.

Ta värises üle keha. Nahk tundus õhetavat, aga vere-sooni läbis jääne külmus. Kuidas see võimalik oli?

Sulgenud silmad, hingas Piper mitu korda sügavalt sisse ja välja, kasutades rahunemistehnikat, mida oma patsientidele õpetas. Tundes end pisut paremini, avas ta taas silmad. Ja kaotas tasakaalukuse kohe, kui Stone'i endiselt oma vaateväljas nägi.

Pikk, tugev ja põrgulikult kena. Mees seisis seal, vaadates oma kullakarva silmadega trotslikult ruumis ringi.

Ta oli muutunud, aga seda oli oodata. Kümme aastat vanglas muudaks igaüht, eks?

Ta oli suurem. Mitte pikem, sest juba kahekümneselt oli ta olnud saja üheksakümne sentimeetri ümber, vaid toekam. Lihaselisem. Tugevam mitte ainult kehalt, vaid ka olekult. Poiss, keda ta oli tundnud, oli olnud nõtkes. See nõtkus oli küll alles, aga nüüd oli see nagu siidine kest, mis kattis puhtast terasest tuuma.